

O VDĚČNÉ STRACE

V malém domku u lesa bydlel pan Straka. Byl to již starý pán v důchodě. Chodil vždy ve své oblíbené žluté kšiltovce, červeném tričku a modrých kalhotách. Celý předešlý život pracoval jako veterinář – doktor, který léčí zvířata.

Před domkem vedla silnice, na které byl velmi slabý provoz. Jednoho dne se to ale změnilo. Začali totiž opravovat hlavní silnici a kolem domu pana Straky vedla objížďka. Pod okny projíždělo jedno auto za druhým. Zvířata v okolních lesích nebyla na takový dopravní ruch zvyklá. Není divu, že často docházelo k nehodám. Tu se připletla pod kola auta srnka, tu vběhla do silnice liška nebo zajíc. Pan Straka měl najednou zase plno práce. Poraněná zvířata přivážel k sobě domů a léčil je. Jeho zvířecí „nemocnice“ se pořád zvětšovala.

Ale panu Strakovi začaly docházet peníze. To víte, léky a potrava pro tolik zvířat něco stojí. A platit všechno z důchodu přece nejde. Celoživotní úspory, které pan Straka na provozování útulku věnoval, se rychle zmenšovaly.

A dokončení opravy silnice bylo v nedohlednu.

Jednoho dne našel pan doktor u silnice poraněnou straku. Byl to krásný černý pták s šedým zobákem, bílým bříškem a bílými skvrnami na křídlech.

Zoufale pípal bolestí. Není divu, obě křídla měl zlomená. Pan Straka vzal ptáka do náručí a opatrně ho přenesl domů. Tam mu všechna zranění pečlivě ošetřil. Doktor měl rád všechny své pacienty, ale tohohle ptáka si přímo zamiloval. Že by proto, že měli stejné jméno? Možná. Pan Straka měl prostě rád svoji straku. Všechna zvířata po vyléčení pouštěl doktor zase zpátky do lesa. Jednoho dne s těžkým srdcem vypustil i uzdravenou straku. „Ahoj, měj se krásně. Bude se mi po tobě stýskat. Ach jo, asi tě už nikdy neuvídím.“

Jaké bylo ale jeho překvapení, když se oblíbený pták druhého dne vrátil.

Snesl se na zahradu a hodil panu Strakovi do dlaně prsten. A ne jen tak obyčejný, zlatý s diamantem. „To je nádhera, děkuji,“ podivil se doktor.

„Já vím, že straky rády sbírají blýskavé věci. Ale tohle je opravdová vzácnost.“

Jenže si ho nemohu nechat, i když peníze za něj bych hodně potřeboval.

Musím ho vrátit majiteli. Ale kde ho najít? Asi ho odnesu na ztráty a nálezy.“

To ale nebylo potřeba. Pan Straka si všiml v novinách inzerátu:

ZTRATIL SE VELMI VZÁCNÝ PRSTEN.

PROSÍM POCTIVÉHO NÁLEZCE O VRÁCENÍ. ODMĚNA 10 000 KČ.

„No vida, zase budou nějaké peníze na léky a krmení. Díky, strako.“

Majitelka ztraceného prstenu byla moc milá dáma a úspěšná podnikatelka.

„Ten prsten jsem ztratila při procházce v lese. Ani jsem nedoufala, že ho někdo najde. Je velmi cenný, ale mám k němu i citový vztah. Je to památka po moji mamince. Ráda vyplatím slíbenou odměnu a navíc budu sponzorovat váš útulek tak dlouho, dokud bude potřeba.“

PAN STRAKA BYDLEL	NA STARÉM HRAĐĚ	P
	NA VELKÉM SÍDLIŠTI	S
	V DOMKU U LESA	Z
POD JEHO OKNY	TEKLA ŘEKA	E
	BYLO PARKOVIŠTĚ	I
	VEDLA SILNICE	A
BLÍZKO JEHO DOMU DOCHÁZELO	ČASTO K POŽÁRŮM	R
	OBČAS K NEHODÁM	T
	ČASTO K NEHODÁM	P
PANU STRAKOVI RYCHLE DOCHÁZELY	SÍLY	K
	PENÍZE	L
	ZÁSoby PIVA	N
STRAKA MĚLA ZLÁMANÁ	OBĚ KŘÍDLA	A
	OBĚ NOHY	U
	JEDNO KŘÍDLO	E
PAN STRAKA VYLÉČENÁ ZVÍŘATA	NECHÁVAL U SEBE	D
	PRODÁVAL NA TRHU	S
	POUŠTĚL DO LESA	T
STRAKA PŘINESLA DOKTOROVI	ZLATOU NÁUŠNICI	M
	VZÁCNÝ PRSTEN	I
	BAREVNÉ SKLÍČKO	O
PANA STRAKU ODMĚNILA VDĚČNÁ	PRODAVAČKA	V
	UČITELKA	E
	PODNIKATELKA	T

JSEM VELMI
VDĚČNÁ ZA
SKVĚLOU
LÉČBU, ALE
UMÍM TAKY

NEBOJ SE,
ČASTO
PŘILETÍM NA
NÁVŠTĚVU.

1. Vyluští tajenku a zapiš ji do bubliny.
2. Vybarvi správně pana Straku a ptáka straku (podle podtržených vět na vedlejší straně).

O MALINKÉM MĚSTEČKU

Pan Kutil byl nadšený modelář. Už mnoho let vyráběl malé napodobeniny různých staveb pro své městečko na zahradě. Jeho snem bylo vybudovat velký zábavní park pro děti. Vytvářel nejen obytné domy, ale i nádraží, letiště, kolotoče, bazény, prostě všechno, co najdete v moderním velkoměstě. Stavby to byly dokonalé, a nejen zvenčí. Kdepak, to by panu Kutilovi nestačilo. Všechny objekty byly zařízené a plně funkční, dokonce do nich zavedl i vodu a elektřinu. Městečkem protékala umělá řeka s mnoha mosty, po vodě se proháněly dokonalé modely lodí, po silnicích zase malinká auta a autobusy. A za městem pomalu vznikal velký, i když malinký sportovní areál. Práce šla panu Kutilovi rychle od ruky a malé město se stále rozrůstalo. Jedna věc však pana Kutila dost trápila. Zdálo se mu, že městečko málo žije. Po silnicích se sice proháněla auta, po kolejích vlaky, ale vyrobit panáčky, kteří by se pohybovali přirozeně, to byl i pro šikovného modeláře těžký oříšek. Zkoušel vyrábět malinké lidi pořád znova a znova, ale stále to nebylo ono. Jednou, když tak seděl na zahradě a přemýšlel, co s tím, přistálo mu na klíně malé podivné letadélko. No, spíše malý raketoplán. „Páni,“ podivil se pan Kutil. „Tak tohle dělal hodně šikovný modelář. Mohl bych ho zaměstnat.“ K jeho velkému překvapení se po chvílce otevřel poklop a ven vystoupil malinký človíček. A uměl mluvit!

„Dobrý den, pane Kutile, dovoďte, abych se představil. Přiletěl jsem z hodně vzdálené planety Miniatura. Je tam podobné životní prostředí jako na vaší zemi, a proto vypadáme stejně jako vy. Jen jsme o dost menší. Naše planeta je však velmi přelidněná, a tak hledáme ve vesmíru nová místa k osídlení...“ „To je úžasné,“ přerušil ho pan Kutil. „Můžete bydlet v mém městečku.“ „No, po pravdě, my s tím počítáme,“ usmál se človíček. „Už zítra nás přiletí o mnoho více, i s minizvířaty, semeny a sazenicemi stromů z naší planety. Pomůžeme vám vybudovat veliké město.“ „Jenže,“ zamyslel se pan Kutil, „buduji tohle městečko hlavně pro děti. Nebude vám vadit, že se na vás budou chodit koukat? Že nebudete mít dostatek soukromí?“ „Ale vůbec ne, na naší planetě už soukromí dlouho neexistuje. Na to jsme zvyklí,“ odpověděl malý mužík. „A co když na vás někdo omylem šlápne nebo vás sezobne pták, musíme zvážit i možná rizika,“ obával se pan Kutil. „I to už máme vyřešené. Připravujeme se na osídlení vaší planety mnoho let. Kolem cestíček pro návštěvníky a nad celým městem vytvoříme neviditelnou stěnu, kterou nikdo a nic nepronikne. Ale prosíme vás, nikdy nikomu neříkejte, kdo jsme a odkud.“ A tak se zcela naplnil sen pana Kutila. Lidičky z planety Miniatura pomáhali budovat nová a nová města. Pan Kutil nakoupil pozemky po celém světě a provozoval na nich zábavní parky pro děti. Všichni obdivovali dokonalé modely malých lidí řízených počítačem a netušili, že je vše trochu jinak.

PAN KUTIL BYL	VYNIKAJÍCÍ SOCHAŘ	S
	VÁŠNIVÝ HVĚZDÁŘ	D
	ŠIKOVNÝ MODELÁŘ	M
MALÉ STAVBY BYLY DOKONALÉ	JEN ZVENKU	U
	ZVENKU I VEVNITŘ	A
	JEN VEVNITŘ	E
PANU KUTILOVI SE NEDAŘILO VYTVOŘIT	TEKOUCÍ ŘEKU	K
	MALÉ LIDIČKY	L
	NÁDRAŽÍ A LETIŠTĚ	L
JEDNOHO DNE PŘILETĚL NA ZAHRADU	LÉTAJÍCÍ TALÍŘ	U
	MÍČ OD SOUSEDŮ	E
	MALÝ RAKETOPLÁN	Ý
VZDÁLENÁ PLANETA SE JMENOVALA	MALIÁLIE	M
	MINIATURA	S
	LILIPUTA	P
MALÍ LIDÉ BYLI ZVYKLÍ NA NEDOSTATEK	SOUKROMÍ	V
	JÍDLA A PITÍ	R
	PRACOVNÍCH SIL	O
MALÍ LIDÉ VYNALEZLI NEVIDITELNOU	RAKETU	K
	PONORKU	A
	STĚNU	Ě
PAN KUTIL PROVOZOVAL	CIRKUS MINIATURA	N
	ZÁBAVNÍ PARKY	T
	MALOU HOSPŮDKU	P

MAMI, TO JE
NEUVĚŘITELNÉ!!!
VŠECHNO VYPADÁ
TAK OPRAVDOVĚ.

MÁŠ PRAVDU.
PAN KUTIL
JE GÉNIUS.
STVOŘIL
DOKONALÝ

.....

.....

1. Vylušti tajenku a napiš ji do bubliny.
2. Vybarvi jen to, co je dovezené z cizí planety. Napoví ti podtržená věta na vedlejší straně.

O HODNÉM VODNÍKOVÍ

V jednom opuštěném rybníku bydlel starý vodník. Břehy byly zarostlé rákosím a těžko přístupné, a tak nikdo nerušil jeho poklidný život. Dno rybníka pokrývala velká vrstva bahna, které sloužilo vodníkovi jako měkoučká peřina. Žil tam mnoho a mnoho let a celkem spokojeně. Jen mu bylo občas smutno, to víte, být pořád sám od rána do večera musí být velká nuda.

Ale jednoho dne se stalo něco nepředvídaného. Po tolika letech klidu přijeli k rybníku lidé a vypustili ho. Bagry začaly těžit bahno a nákladní auta ho odvážela někam pryč. Ubohý vodník si zachránil život v nedaleké tůni.

„Co jen budu dělat, nejsem zvyklý na tak stísněný prostor. A bez vody žít nemohu,“ naříkal nad svým osudem.

Naštěstí lidé po odtěžení bahna rybník zase napustili. Už to sice nebylo ono, dno bylo tvrdé a voda příliš čistá, ale na to si vodník brzy zvykl.

Ale pak se začalo dít něco dalšího, lidé stavěli nedaleko vody cosi velikého. Stavební stroje vrčely od rána do večera a stavba, mimochodem moc pěkná, byla brzy hotová. Taky se změnilo okolí rybníka, neprostupné rákosí nahradily krásné písčité pláže i s klouzačkami a jinými atrakcemi pro děti.

Jednoho dne umístili na novou budovu nějaký nápis. Večer po setmění si ho šel zvědavý vodník přečíst. DĚTSKÁ OZDRAVOVNA – stálo tam velkým červeným písmem. A na dveřích byl nalepen inzerát:

Hledáme zkušeného plavčíka. Zájemci, hlase se u ředitele.

„Páni, to bych mohl zkusit. Zkušeností mám dost. A plavu jako ryba. Jen jestli se neleknou mojí zelené tváře,“ pomyslel si vodník. Druhý den ale sebral odvalu a vyrazil do kanceláře.

„Skvělý nápad,“ přivítal ho vesele mladý ředitel. „Plavčík převlečený za vodníka. Takového zájemce jsme tady ještě neměli. To by se dětem mohlo líbit. Pořád přemýšlíme, jak by se naše ozdravovna mohla jmenovat. A když vás vidím, je mi to jasné. Jste přijat.“

Brzy přibyl k nápisu na budově další. U VODNÍKA – stálo tam o něco menším zeleným písmem. A vedle nápisu byla značka – hlavička vodníka, jako by ji malovalo dítě. Zelený kroužek, z každé strany tři zelené vlasy, červená čárka místo nosu, červená usmívající se pusa a dvě velké zelené oči.

Ředitel měl pravdu. Vodník se dětem velmi líbil. Hrál si s nimi ve vodě, vozil je na zádech jako na lodičce a často vyprávěl strašidelné příběhy z vodní říše. Také pracovní povinnosti plavčíka zvládal vzorně. Kdykoli někdo zavolal o pomoc, vodník skočil nádhernou šipku do vody a byl hned u něj.

„Pane vodníku,“ obdivovaly ho děti, „vy jste rychlejší než motorový člun.“

Přes den bylo u rybníka rušno, ale večer, když šly děti spát, vše utichlo.

Vodník sedával spokojeně na břehu a pozoroval západ slunce. A pak, až za tmy, nikým nepozorován odplaval na dno rybníka do nové postýlky z písku.